

31. nap: Szerda – Kiengesztelődés a házasságban

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe

A kiengesztelődés a házasságban nem csak embert próbáló feladat, hanem kegyelmi ajándék is. Tudunk-e igazán, őszintén bocsánatot kérni, vagy csak formáság a részünkről? Van-e jól bevált gyakorlatunk arra, hogy hogyan adjuk a kibékülés jelét egymás számára? Mária igenjének ünnepnapján kérjük az ő imáit és pártfogását, a házasságunkra és családunkra, hogy újra és újra igent tudjunk mondani egymásra és az Atya kéréseire minden nehézség ellenére.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Hatalmadra, jóságodra építek, gyermekszívvel, bizalommal mély hitet. Benned Anyám és Szent Fiadban hiszek vakon, bizalmamat mindörökre nektek adom.

[Vagy imádkozzunk közös imánkat!]

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt 18, 21-22)

Ekkor Péter odament hozzá, és megkérdezte: »Uram, hányszor kell megbocsátanom testvéremnek, ha vétkezik ellenem? Talán hétszer?« Jézus így válaszolt: »Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer!«

Elmélkedés

Tanuljunk meg megbocsátani egymásnak nemcsak a rossz cselekedetek esetén, hanem bocsássuk meg az alkati hibákat is. Irgalmas lelkülettel forduljunk egymás felé.

Kapcsolatunkat a szeretetünk kifáradása, hullámozása és csalódások kísérik. Ez egészen természetes módon mindenkinél bekövetkezik. Isten a maga számára teremtett bennünket. A szívünk határtalan szeretetre és megismerésre van alkotva, mert arra vagyunk hivatva, hogy Istent színről színre lássuk. Lehetséges, hogy valaki hosszabb időn át lebilincsel minket, de végső soron a legtökéletesebb ember is csalódást fog okozni nekünk, mert többet keresünk benne, mint amit ő nyújtani tud. Ezért a házasságunknak a csalódás természetes velejárója. Gyakorlatilag ez úgy megy, hogy ma döntünk a szeretet mellett, de holnap megint kezdhethetjük előlről. Olyanok vagyunk, mint a gyermekek: mindig újra felhánytorgatjuk bensőnkben a társunktól kapott csalódásokat. Talán sohase fogunk ettől egészen megszabadulni. De újra meg újra megküzdünk azért, hogy meglássuk a csalódások értelmét, a felhívást a nagyobb szeretetre, hogy elképzeléseinkben, vágyainkban önzetlenebbekké váljunk.

Ha bocsánatot kérünk, el kell hagynunk a trónunkat, hiúságunkat. A bocsánatkéréssel játszani is lehet. Bocsánatot kérünk, de közben azt várjuk, hogy a másik kérje a bocsánatot. Mi azonban nem játszmát akarunk, hanem újramezdést. Egyáltalán nem biztos, hogy a kiengesztelődést az a fél kezdi, aki bocsánatot kell, hogy kérjen. Általában az kezdeményez, aki közelebb van Jézushoz. Annak a házaspárnak, aki a növekvő szeretet eszménye felé halad, bizonyos tapasztalatra és gyakorlatra van szüksége a megbocsátás területén. Azt tanácsoljuk, hogy alakítsanak ki bizonyos szokásokat. Például, ha jónak látják, imádkozzák el minden este a Miatyánkot, és tartsanak szünetet azután a kérés után, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. E szünet alatt kérjük csendben a társunkat, hogy bocsásson meg. És ugyanígy szóltanul bocsássák meg a másikkal minden szavát, tettét vagy mulasztását. Ha gondolják, akkor a szünet végén adhatnak egymásnak valamilyen szeretet-jelet.

A bocsánatkérésnél egymás vérmérsékletét is figyelembe kell venni. Bizonyos típusú emberek nagyon gyorsan reagálnak. Mások lassabban, de mélyen. Előfordulhat, hogy az egyik, aki gyorsan reagál, már bocsánatot is kér, amikor a másik még haragra sem gerjedt. Ilyen esetben jobb egy kicsit várni.

Ha szenvedek valakitől, akkor hosszan és erősen, esetleg éveken át kell küzdenem azért, hogy őt nagynak lássam. Ez akkor sikerülhet, ha arra törekszem újra és újra, hogy jóságosan forduljak felé. Akkor egy különösen szép lelki változás megy végbe: ha Krisztus él bennünk, és ha mi jóságosan fordulunk másokhoz, akkor egyszer csak hirtelen Krisztus szemével kezdjük látni a társunkat, és az embereket.

A megbocsátás befejezéseként jó, ha szeretetből teszünk is valamit a társunkért, ha konkrét jelet adjuk annak, hogy a másik fontos a számunkra, például valami áldozatot hozunk kettőnkért vagy leszállva a trónunkról, szóban is kifejezzük a másik számára, hogy “engedd, hogy újra jóban legyünk”. Ha egy házaspár közösen az életszentségre törekszik, akkor nagyon fontos, hogy a megbocsátás területén szilárd szokást alakítsanak ki. Nem szabad hagyni, hogy csak egyszer-másszor bocsásson meg, hanem szilárd szokást, képességet kell kialakítani, amivel élni tudunk. Különösen fontos ez, amikor a tökéletes szeretetre való törekvés útján sok csalódást élünk át egymásban. Aki nagyobb szeretetre törekszik, az észreveszi a másik kisebb hibáit is. Ezért a megbocsátás a napi és a heti gyakorlathoz kell hogy tartozzék.

(Tilman atya nyomán)

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Kérünk, add nekünk a Te békédet, amely minden értelmet meghalad. Köszönjük minket elfogadó és felemelő szereteted, amelyet soha ki nem érdemlünk! Segíts hozzád hasonlónak válni a megbocsátás nagylelkűségében!

Úrnőnk és Anyánk, imádkozz értünk!